

นิทาน เวตาล

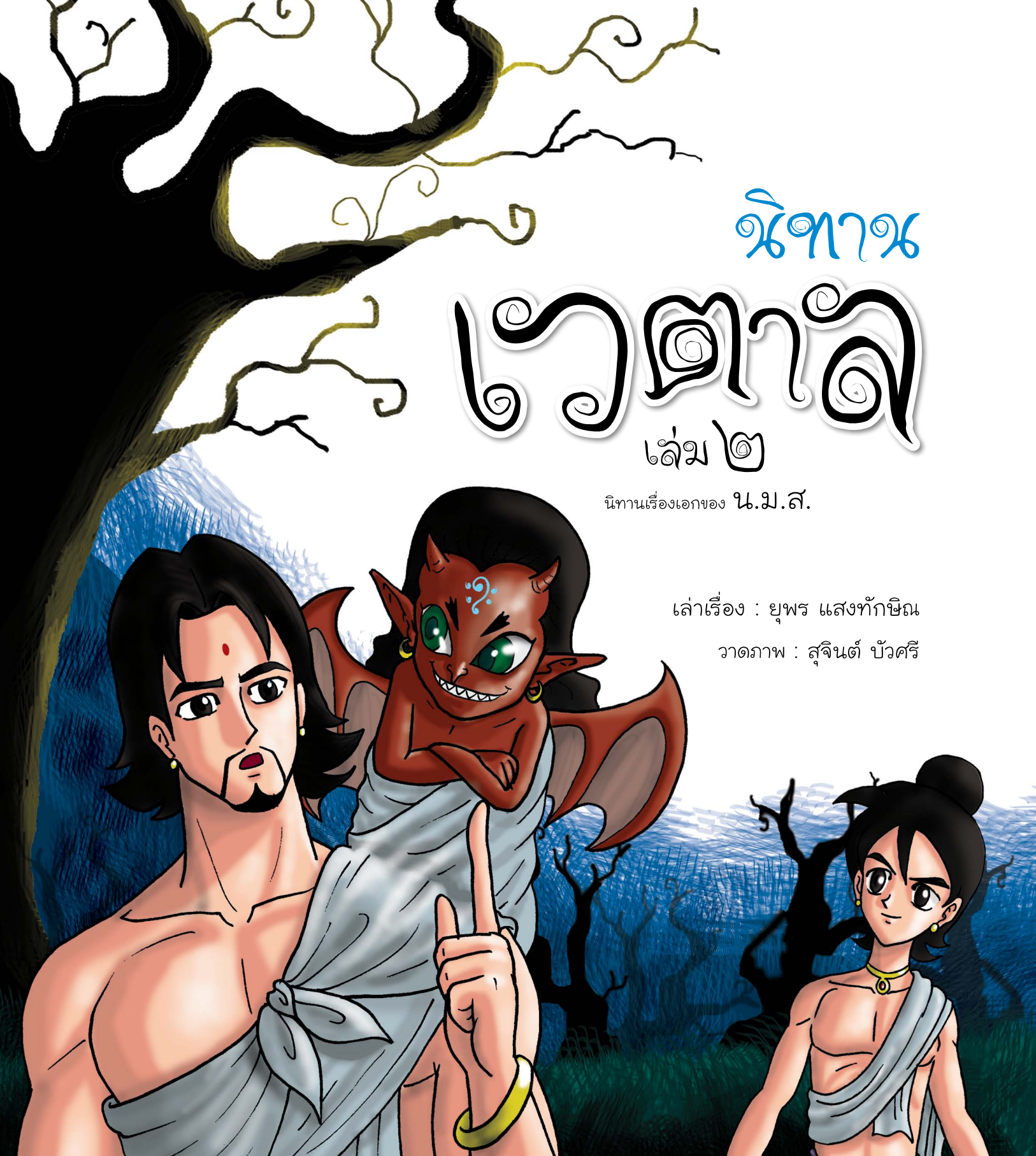
เล่ม ๒

นิทานเรื่องเอกของ น.ป.ส.

เล่าเรื่อง : ยุพร แสงทักษิณ

วาดภาพ : สุจินต์ บัวศรี

นิทาน

เวตาล

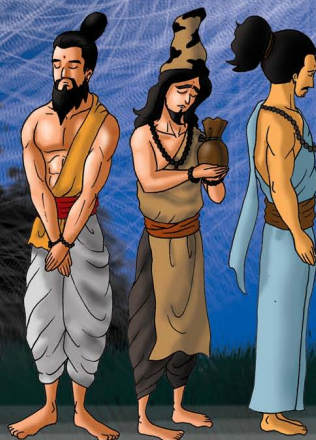
เล่ม ๒

นิทานเรื่องเอกของ น.ม.ส.

เล่าเรื่อง : ยุพร แสงทักษิณ

วาดภาพ : สุจินต์ บัวศรี

สารบัญ

◆ ขิภาฆเวตาล เรื่องที่ ๕
หน้า ๔

◆ ขิภาฆเวตาล เรื่องที่ ๖
หน้า ๒๒

◆ ขิภาฆเวตาล เรื่องที่ ๗
หน้า ๓๔

◆ ขิภาฆเวตาล เรื่องที่ ๘
หน้า ๔๔

◆ ขิภาฆเวตตาล เรื่องที่ ๙
หน้า ๗๒

◆ ปลาขเรื้อ
หน้า ๙๔

◆ ความเป็ขมา
หน้า ๑๐๓

◆ ขิภาฆเวตตาล เรื่องที่ ๑๐
หน้า ๘๘

◆ ขรรธมาษฐม
หน้า ๑๐๒

◆ คุณค่าขารขิข
หน้า ๑๐๔

นิทานเวตาล

เรื่องที่ ๕

สิ่งใดเกิดแล้ว สิ่งนั้นย่อมเกิดแล้ว
เราจะแก้สิ่งที่เกิดแล้วให้กลับไม่เกิดนั้นแก้ไม่ได้

เวตาลเริ่มต้นเล่าด้วยสำเนียงโอบอ้อม แต่แฝงด้วยน้ำเสียงยั่วเย้า จน**พระวิกรมมหาราช** ทรงจับย่ำมกระซอก เวตาลแสร้งทำเป็นร้องครวญครางราวกับเจ็บปวดเสียเหลือเกิน เมื่อหยุดร้องก็เล่านิทานต่อด้วยสำเนียงแจ่มใสว่า

พระราชผู้ครอง**เมืองมัลลยะ**ทรงพระนามว่า**รันธิระ** เมื่อทรงอยู่ในวัยหนุ่ม ทรงลุ่มหลงในรสทั้งปวง โปรดเสวยอาหารแปลก ๆ อันโอชะ โปรดฟังดนตรีและทอดพระเนตร นางระบำ ทรงฝึกฝนในกามคุณมากกว่าจะแสวงหาความรู้ หรือบำเพ็ญบุญ หรือสนทนากับ ผู้มีปัญญา แต่เมื่อพระชนมายุ ๓๐ ชันษาล่วงแล้วก็ทรงเปลี่ยนไป ทรงละความลุ่มหลงยินดีในรสทั้งปวง ทรงปฏิบัติราชกิจ ได้อย่างสมบูรณ์ จนได้รับการสรรเสริญ ว่าเป็น**พระราชผู้ประเสริฐ** ยากจะหาพระราชใดเสมอเหมือน

พระรัตนธิราชมีชัยราชาการตำแหน่งธรรมาธิการคนหนึ่งชื่อ **คุณสังกร** คุณสังกรเป็นคนฉลาด ซื่อสัตย์ และยุติธรรม จึงเป็นที่รักนับถือของชาวเมือง ในครั้งนั้นมีโจรกรรมเกิดขึ้นแทบทุกวัน ประชาชนโดยเฉพาะพวกพ่อค้าเดือดร้อนกันทั่ว จึงพากันไปขอให้คุณสังกรช่วย คุณสังกรตอบว่า “สิ่งใดเกิดแล้ว สิ่งนั้นย่อมเกิดแล้ว เราจะแก้สิ่งที่เกิดแล้วให้กลับไม่เกิดนั้น แก้ไม่ได้” แล้วรับปากว่าจะช่วยจัดการให้

คุณสังกรมีคำสั่งให้เจ้าหน้าที่บ้านเมืองช่วยกันรักษาการ ระวางภัยอย่างแข็งขันและเข้มงวดด้วยวิธีต่าง ๆ แต่การโจรกรรมก็มิได้ลดน้อยลง พวกพ่อค้าจึงพากันไปร้องทุกข์ต่อคุณสังกรอีก คุณสังกรพาพ่อค้าเหล่านั้นไปเฝ้าพระรัตนธิราช ทูลถึงความเดือดร้อนที่ได้รับ

พระรัตนธิราชทรงพลอบโยน แล้วตรัสว่าจะทรง

เปลี่ยนวิธีจัดการปราบโจร

เสียใหม่ตั้งแต่คืนนี้

พวกพ่อค้าจึงทูลลากลับ

ในคืนนั้นเอง พระรันธึระปลอมพระองค์โดย “ผู้ดพระพักตร์ด้วยผงสีที่ทำให้พระฉวี
 ผิดไป ปั้นหมวดเหนือพระโอษฐ์ตั้งขึ้นไปเกือบถึงพระเนตร แลแสกหมวดที่คาง เอาปลายปิดไป
 ทางพระกรรมทั้งสองข้าง ทั้งเอาขนหางม้าผูกพระนาสิกวิ่งไปข้างหลังให้แน่นจนเปลี่ยนรูปไป
 เหมือนจุมูกคนอื่น” แล้วคลุมองค์ด้วยเสื้อผ้าเนื้อหยาบ รัดสะเอวและขัดกระบี่ พระกรสอดโล่
 เสด็จออกจากพระราชวังตามลำพัง โดยไม่ได้ตรัสบอกให้ใครรู้

ขณะที่พระรัตนีระทรงดำเนินเข้าไปในตรอกหลังหมู่บ้านซึ่งเป็นที่อยู่ของพวกพ่อค้า ก็มีชายผู้หนึ่งลุกทะเล้งพรุดขึ้นมาจากที่มืด ถามว่าพระองค์คือใคร พระรัตนีระตรัสว่าทรงเป็นโจร ชายผู้นั้นบอกว่าตนก็เป็นโจรเช่นเดียวกัน แล้วชวนให้พระรัตนีระเป็นสหายร่วมกระทำการโจรกรรมด้วยกัน ตลอดทางพระรัตนีระได้ทรงพบพวกพ้องของสหายโจรที่หลบซ่อนอยู่ตาม ที่กำบังตามถนนมากมาย ซึ่งถ้าไม่รู้มาก่อนก็จะไม่มีวันได้เห็น

เมื่อสหายโจรพาพระรัตนีระกระทำการโจรกรรมได้ทรัพย์สินจำนวนมากแล้ว ก็ชวน พระองค์ไปช่องของตน ซึ่งมีพรรคพวกรอคอยการเลี้ยงฉลองอยู่ พระรัตนีระดีพระทัย **ที่จะได้ทอดพระเนตรเห็นความลับในช่องโจร** ฝ่ายสหายโจรมิได้ระแวงสงสัย พระองค์เลย จึงสอนให้ผิวปากและกล่าวคำอันเป็นอาถติสัญญาณที่ใช้ในช่องโจร ทั้งสัญญาว่า จะแบ่งทรัพย์สินที่โจรกรรมมาให้ด้วย

เมื่อทั้งสองไปถึงประตูเมือง สหายโจรเคาะติด ๆ กัน ๒ ครั้ง ก็มีผู้มาเปิดประตู ให้ในทันที สหายโจรพาพระรัตนธีระไปยังที่ใกล้จะถึงภูผาแห่งหนึ่ง ซึ่งอยู่ห่างจากกำแพงเมือง ไม่มากนัก บริเวณนั้นเป็นป่ามืด สหายโจรผิวปากติด ๆ กัน ๒ ครั้งดังก้องป่าอันเงียบสงัด จากนั้นก็มีเสียงสัญญาณตอบรับเหมือนเสียงนกเค้าแมว สหายโจรก็ตอบไปเป็นเสียงร้องของ หมาใน ทันใดนั้นก็มีคนประมาณ ๖ คนถืออาวุธทะลึ่งพรวดขึ้นจากที่กำบังและหลุมารก คอยรับ สัญญาณจากสหายโจรอีกครั้งหนึ่ง สหายโจรให้สัญญาณ พระรัตนธีระก็ทรงทำตาม แล้วสหายโจร ก็พาพระรัตนธีระผ่านเลยไป พวกคนถืออาวุธก็กลับไปเท่าเดิม พระรัตนธีระทรงจำสัญญาณ สังเกตเส้นทาง และถากต้นไม้ในป่าไว้ให้เป็นร่องรอย

ครั้นไปถึงเชิงหน้าผา สหายโจรก็แสดงความคารวะต่อหน้าผานั้น แล้วเดินไปยังที่ว่าง
แห่งหนึ่ง เลิกหญ้าขึ้นจากปากหลุมที่มีฝาปิด ทั้งสองช่วยกันเปิดฝา เห็นแสงสว่างข้างใน และ
ได้ยินเสียงคนพูดคุยกัน สหายโจรให้พระธรรมาจารย์ตามตนลงไปในหลุม เมื่อถึงพื้นล่าง
มีห้องใหญ่ที่มีคูปไฟจุดปักอยู่ มีถ้ำยามอาวุธและทรัพย์สินที่โจรกรรมมามากมาย และมีอาหาร
วางอยู่เรียงราย สหายโจรเดินผ่านห้องนี้ไปอีกห้องหนึ่งซึ่งบรรดาโจรกำลังเตรียมจัดงานเลี้ยง
ฉลองอยู่ พระธรรมาจารย์ทอดพระเนตรเห็นข้าราชการและพวกที่รับจ้างเป็นผู้ตรวจการรักษา
พระนครอยู่ในห้องนั้นด้วย จึงเข้าพระทัยได้ว่าเหตุใดการโจรกรรมในพระนครจึงไม่สงบลง

และจากการที่ปลอมพระองค์ได้สนิทแนบเนียน

ทำให้ไม่มีใครจำพระองค์ได้

